

derdanighed eller Underordnelse. Han kan sikkert gøre det uden mindste Fare for Embedet, ja risikerer næppe en Gang en biskoppelig „Næse“. Der er jo ganske andre Ting, en Præst nu om Dage kan tillade sig (heldigvis). Denne Myg vilde ikke med nogen Virkning kunne føres frem mod en Præst, som sprang den Snak i Ritualet over — der til er der for mange Elefanter baade her og der. Vil Præsten ikke, saa løs enten Sognebaand til en, som vil, eller ogsaa kan Bruden melde sig ud af Folkekirken, og Vielsen kan foregaa paa den borgerlige Maade, som jo er den eneste naturlige. At Brudgommen skulde have noget at indvende mod, at hans Hustru ikke vil være ham enten „underdanig“ eller „underordnet“, men hans jævngode Medhjælper, det anser jeg for umuligt. I saa Fald passede de to ikke sammen og maatte vist heller „gøre det forbi“, inden det var for sent.

Der skal handles! De Herrer deroppe i det kirkelige Udvalg er sikkert aldeles uimodtagelige for alle Forestillinger, selv af et saa udmærket kvindeligt Medlem som Fru Thyra Jensen. Siger „Guds Ord“ ikke tydeligt nok, at Kvinden er skabt af Mandens Ribben? Og taler ikke baade Peter og Paulus om Kvinderne som bestemte til at lyde Manden? Skal „Guds Ord“ rette sig efter oprørske Kvinders Forgødtbefindende? Det være langt fra! „Som skrevet staar“ o. s. v. o. s. v. m. m. m.!

Derfor, I Kvinder, som med fuld Føje harmes over, hvad de gode Mænd i Helligaands-huset endnu tør byde fribaarne danske Kvinder i det 20. Aarhundrede, som om I var østerlandske Kvinder fra det 1. Aarhundrede, — sæt dem Stolen saa kraftigt for Døren, at de forstaar, det er Alvor! Gider I ikke det — ja saa vær underordnede og underdanige og spar alle Knips i Lommen.

16. Maj 1907.

Uffe Birkedal.

I Anledning af „Det, som bør dø“.

Frk. Thit Jensen skriver noget i sin første Artikel, som jeg undres over ikke er bleven berørt i de fremkomne Indlæg. Forfatterinden mener, at „Mændene nu længes efter Børn og Hjem — mens Kvinderne søger ud paa Tøgt“.

Forholder det sig virkelig saaledes?

Det forekommer mig, at denne Mening bunder saa lidet i de virkelige Forhold som vel muligt. — En enkelt Svale gør, som bekendt, ingen Sommer.

Har vi nu ikke atter og atter ladet os fortælle fra alle mulige kompetente Sider, at Mændene viser en stadig stigende Utilbøjelighed til at stifte Hjem, og atter hørt dette Fænomen paa det tydeligste forklaret deraf, at „Udviklingen“ gør det stadig vanskeligere for en Mand at forsørge Familie o. s. v.

Og saa kommer pludselig en Forfatterinde og siger lige paa Trods af alle vore tilvante Forestillinger det stik modsatte, at nu længes Mændene efter Hjemmet, medens Kvinden gaar paa Tøgt ud i den vide Verden.

Kunde det ikke være interessant at faa oplyst, hvad Statistiken siger — om Ægteskaberne virkelig er i Tiltagende?

Foreløbig staar det jo statistisk godtgjort, at ca. 73,000 Kvinder her i Landet er afskaaret fra at spekulere paa eget Hjem, i almindelig Forstand Mand og Børn — idet de er komplet tilovers paa Ægteskabsmarkedet, d. v. s. flere end Mændene. Derefter kommer mange andre Tusinder, som staar lige med det Antal Mænd, som ikke gifter sig — dette Antal, som man ogsaa siger, bliver større Aar for Aar. Formentlig svarer dette Antal Mænd for en stor Del til de stadig større og større Skarer, der befolker Forlystelsesstederne m. m., navnlig i Hovedstaden; thi her finder vistnok den store Part, hvad de søger, af „Hjem“. Men altsaa: Mændene søger indad mod Hjemmet og Kvinderne udad — siger Frk. Thit Jensen.

Men de 73,000 overkomplette da?

Hvorledes er de blevne det?

Mon fordi Kvinderne drager ud paa Tøgt, mens Mændene sidder hjemme og sukker og længes?

Mon ikke snarere, fordi de bliver siddende hjemme, mens Mændene i store Skarer gaar paa Tøgt — hvad de vitterlig for al Verden gør — udvandrere fra de hjemlige smaa Andedamme for at bane sig nye Veje under friere Forhold i en „ny Verden“.

Man maa vist snarere ønske: Gid det var saa vel, at Frk. Thit Jensen havde Ret. I al Fald saa megen, at Kvinder saavel udenfor Ægteskabet som indenfor mange ulykkelige Ægteskaber — kunde frigøre sig for det Aag, som herskesyge Despoter paalægger dem — inden de helt har sat deres eget Liv til. Og saa gaa „paa Tøgt“ som sidste Redningsplanke.

Og gid det var saa vel, at Kvindernes Længsler — Ungdommens stod til Udfart, til et rigere Liv, til ny Virkefelter, eller maaske endog blot til at følge Mændene — de gode Mænd — paa deres Fart.

Men mon det ikke har lange Udsigter?